

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 233.

Tiende Session.

61de Møde.

Fredagen den 18de December.

(Forsat.)

Tscherning: Meningen af Paragraphen skal altsaa være den, at en Oversættelse i et fremmed Sprog af en dansk Bog, som ikke var udgivet med Forfatterens Indvillig, ikke skulde kunne forhandles her i Landet, at en Oversættelse af en dansk Bog, som er forfattet inden et vist Tidrum i Udlandet, ikke skulde kunne forhandles i Danmark — anden Virkning kan jeg ikke see, at denne Paragraph vil kunne have, det maatte saa være en uberettiget Handelsvare, men saa komme vi ind paa en overordentlig vanskelig Conflict. Ethvert Forhold af denne Natur, hvor vi, istedetfor at lovgive alene om det, der ligger indenfor vort eget Lands Grændser, forsøge til en vis Grad at lovgive om det, der ligger udenfor vort Lands Grændser, og hvor vi aabenbart træde i Conflict med de bestaaende Forhold og med de Handelsforhold og Handelsforbindelser, vi ere i med disse Lande, vilde det være urigtigt at bringe ind i Loven. Det er den vanskelige Side ved denne Paragraph, hvorfor jeg troer, at vi ikke bør votere den i dette Dødblik og navnlig ikke i den Affættelse, den har, thi vi kunne ikke see, i hvilken forunderlig vanskelig Stilling den indvikler os netop med de Stater, som for Dødblikket arbejde allermeest paa at sikke deres Forfatteres Ret over dem hele Verden. Jeg forstaaer, som sagt, egentlig ikke ret, hvortil Bestemmelsen skulde føre, medmindre den skulde føre til, som jeg sagde, at Over-

sættelser, som ikke ere komne ud med Forfatterens Bille, ikke kunne indføres heri Landet, og saa vil man igjen see, til hvilken besynderlig Undersøgelse det vil føre, hvilke vanskelige Stridigheder og Processer det vil føre til. Hvorledes skal det kunne bevises, at det eller det Skrift, som er kommet ud i en Oversættelse, ikke er oversat med Forfatterens Indvilligelse? Det er ikke saa let at bevise. (Schoubye: Forfatteren siger „Nei“!) Ja, men fordi han siger Nei, er det ikke derved sagt, at ikke den, som har sendt Bogen herind, kan komme og sige „Ja“. (Afskyldelse af Schoubye.) Ja, der ligger vanskelige Spørgsmaal for, som vi ikke saaledes kunne løse, og som sagt vi komme der i Conflict med ganske fremmede Forhold, som vi ikke kunne styre. Jeg troer ikke, at det er Noget vundet ved det, som der her er foreslaaet; naar Forholdet kunde ordnes ad den diplomatiske Vej ved en gjensidig Overeenskomst mellem de forskellige Stater, saa kunde det være ganske rigtigt; men vi maae dog lægge Mærke til, at vi ved at sætte en saadan Paragraph ind i Loven, der maaskee ikke er vel betænkt ligeoverfor vor hele Stilling som Handelsstat — thi det er dog derom, det dreier sig — ligeoverfor de andre Magter, dersom Underhandlingerne fra vor Side vanskelig-gjøres, lægge en Magt i de Andres Hænder, som de ikke havde isforveien. Den Idee, som ligger til Grund for denne Paragraph, at sikke Forfatteren ogsaa Udførelsen til en Deel af sin Egenomsret, den siger jeg ikke Noget imod, men Udførelsen deraf ved Hjælp af denne Paragraph ligger ikke alene ikke nær, er unaturlig, men jeg troer, at den snarere vil staa end gavne netop i denne Retning.